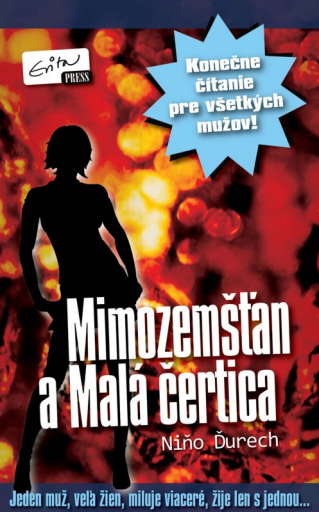

Enin
PRESS

Konečne
čítanie
pre všetkých
mužov!

Mimozemšťan a Malá čertica

Niño Ďurech

Jeden muž, veľa žien, miluje viaceré, žije len s jednou...

Mimozemšťan a Malá čertica

Mimozemšťan a Malá čertica

Niňo Ďurech

Bratislava september 2009

Tento príbeh je pravdivý.
Pretože pravda neexistuje.
Len my chceme, aby bola.

Vstal som z lavičky, v tvári celý červený od výkonu, chvíľu som len tak predýchaval, aby sa procesy v tele ustálili, a potom som posedávajúc naberal sily na ďalší výkon a obzeral sa mimovoľne po ľuďoch. Dost' sme tu zostarli, ako tak hľadím, ľudí v tejto posilňovni poznám už roky. Niektorí sa celkom zmenili, poniektorí nielenže nabrali na svalovej hmote, ale docvičili sa aj k riadnemu pupku. Dámy zostarli v tvári, ale občas pribudnú nové. Paradoxne, nie tie nové to tu robia príjemným. Pokiaľ sa zaradia do nášho sveta, často sa niečo udeje a prestanú chodiť. Sme tu ako planéty, každá má svoju dráhu, nelezieme si do dráhy ani sa nesnažíme jeden druhému dráhu zmeniť. Boli aj také pokusy, ale tí, čo vydržali, sú starí ostrieľaní veteráni, tí v tom majú jasno. Už sa energia vracia do svalov, môžem cvičiť ďalej.

Kurva, čo zase ten mobil huláka. SMS. Nedajú mi pokoj ani tu.

Chvalabohu, to je Alex: „Prečo mi smrdí z ústneho kanálu ako z mamutej riti, ako mi to chceš vysvetliť?“

Chvíľu som aj rozmýšľal, ale odpoveď sa neočakáva vysvetľujúca, ale hlavne humorná. A to ja som, humorný. Veď mám ešte stále promile, takže mozog pracuje v takom režime: „Keby som mohol hovoriť, čo nemôžem, lebo by vyhybnul život na zemi, povedal by som ti, z čoho prví lovci na zemi vyrobili mamutiú riť, a to by si na mňa nebol príliš hrdý, ty Aladárova hemoroidná tracheostómia!“

Odoslané. Mám pár sekúnd, kým človek na druhej strane svojimi krátkymi tučnými prstami vyklope na klávesnici svojho mobilu novú nehoráznosť. Hoci človek cvičí a zabíja tým mozgové aktivity, mozog nespí. Naopak. Je tam určitá časť buniek, tých, čo posúvajú človeka na kraj priepasti a nútia ho zároveň sa držať slamky. Sú to bunky, ktoré vymysleli všetku neveru sveta, všetky vojny, ale aj všetky zamilované verše a...

Zase SMS: „Počuj, ty vlasatá anakonda v črieviciach. Ja ti seriem na tvoje poznatky z dejepisu, okamžite choď lobovať do parlamentu za štátny sviatok, inak urobím v práci grande scandaaal. Som po opici, ktorá by hravo odrazila meteorit, čo sa k nám rúti, tak ma už nesar!“

Na toto odpovedať už nemá význam. Je jasné, že som jednou zo sto obetí, ktorým Alex rozposiela svoje postalkoholové SMS, aby si vynútil pozornosť a dôležitosť, ktorú potrebuje predtým, než sa úplne znemožní v práci. Lenže ten, čo bdie nad Alexom, je asi tiež bývalý alkoholik, lebo Alexovi to v práci nakoniec vždy nejako prejde. Buď má šéfka dovolenku, alebo majú požiarňu poplach v celej budove, alebo sa Alex jednoducho stratí a všimnú si to až o týždeň, keď v dochádzkovom systéme nenájdu záznam o jeho vstupe do budovy. To však už má dávno pripravenú výhovorku, že celé sa to dojedbalo tým požiarňym poplachom.

Okolo mňa ide týpek, čo má aj trénera. Vždy som rozmýšľal, načo je dobrý osobný tréner. Viem, že u žien to môže mať isté, nazvime to logické, vysvetlenie, súvisiace s ich túžbou niekoho zaujať svojou fyzickou stavbou a dostať ho tam, odkiaľ už niet úniku. Ale načo má trénera chlap? Povedzme, že ide o čistého heterosexuála. Spôsobuje mu radosť, že si to môže dovoliť? Alebo je vážne taký tupý, že si nezapamätá zostavu dvanástich cvikov a techniku, akou ich vykonať? Roky strávené v tomto zariadení ma utvrdili v tom, že ide čiste o ľudskú slabosť. Týpek je zrejme nezodpovedný voči sebe. Voči ostatným je zodpovedný. Záleží mu totiž na tom, čo si o ňom ostatní myslia. Čiže mu je blbé neprísť cvičiť, keď sa deň predtým dohodol s trénerom, takže príde. Ale vie, že keby nebolo trénera, ráno by sa iste cítil natoľko zle, že by si nešiel humpľovať telo nejakým cvičením.

Dost bolo mozgovej práce. Ide sa na ďalšiu sériu. Ten Ksicht, čo sem chodí už druhý týždeň, sa periférne pozerá,

či sa nezložím pod tolľkou váhou a či ma nepríde zachraňovať. Tým by sa dostal medzi štamgastov. Určite by som mu poďakoval a on by prehodil pár slov typu „to nestojí za reč, zavolaj ma druhýkrát, rád ti pomôžem“. Ale na to som ja príliš veľký narcis, aby ma zachraňoval cudzí chlap, čo sem chodí iba druhý týždeň. Ten nemôže ani len tušiť, že mám slabé miesta. Hra má jasné pravidlá. My sme rokmi strávenými tu zdrsneli a my budeme pomáhať im, nie oni nám. Ale, samozrejme, pri téme ženy platia opačné pravidlá. Žiadna neskočí na tvrďasa, čo sa morduje s činkou, žily navreté na čele a nemrkne ani brvou. Ženy chcú hrať svoju hru. Takže ja zase periférne pozorujem tú čiernovlásku, čo sa tvári, že ma nevidí, pritom sa po každej sérii ubezpečí, že jej pozerám na zadok. A ja veru pozerám. Mám ho totiž v úrovni očí. Tak si to aspoň vysvetľujem. Ja sedím na lavičke, opretý lakťami o kolená, a ona cvičí v stojí predou mnou. Nemôže v tom byť zrejme už nič iné. Možno ešte to, že je tu v tomto čase jediná. Sústava zrkadiel rozvešaných po stenách človeku dáva aj tak iba malú šancu, aby sa nedíval na nikoho. A ona je fakt dobrý objekt. V obtiahnutých modrých nohaviciach vyzerá pripravená na počatie. To chcel asi odkázať svetu ten, čo jej vyformoval ten zadok. Po minulom náhodnom rozhovore s ňou dokonca viem, že tým zadkom chodí drať stoličky do niektorej z univerzít. Nie je to teda čisto hardvér bez softvéru. Hoci dnes chodí na univerzitu kadečo.

Tak si líham a chytám sa kovovej žrde, na konci ktorej sa prísne držia kotúče slušnej hmotnosti. Mozgom kontrolujem pripravenosť svojich rúk, hrude i rovnováhu na lavičke. Pred zodvihnutím ešte mozog odmäva, že všetko je v poriadku. Dvíham činku a začínam cvičiť. Ksicht sa ešte viac sústreďí, vidím periférne, že už vôbec netuší, koľko opakovaní spravil, tak sa sústredil na mňa. Šiestykrát dvihnem tú ťarchu a vraciam ju späť na stojan. Ksicht trošku sklamaný

prepína do svojho režimu a vie, že jeho šanca príde opäť až o minútu a pol. Toľko mi zhruba trvá prestávka medzi jednotlivými sériami.

Zvyškový alkohol v krvi má zvláštne poslanie. Zneistiť ma a zároveň presvedčiť môj mozog, že som jednotka a dokážem to. Boj racia a jeho opaku sa vždy končí prehrou racia. Preto zostanem asi navždy mladý. Nedopustím, aby rozum vyhral nad pocitmi. To by bol koniec. To by som sa na ten zadok už nikdy nepozrel. Má totiž frajera a ja mám priateľku. Hneď tu by sa to skončilo. A tá časť buniek v mojom mozgu by ma potom rituálne spálila vo vysokej peci, čo ju nudou nazývame. A to by bol môj koniec.

Ďalšia SMS. To píše priateľka. Aj ona sa snaží byť humorná. Teraz vstáva ako každý deň. Prvý úkon po vypnutí odporného budíka na mobile je kontrola prijatých správ. Keďže som zabudol napísať ako prvý, jej správa je plná pochyb. „Kubko jej nenapísal, zabudol asi ☺.“

Mám dve možnosti. Odpísať a byť vtipný a vykoledovať si tým sériu zhruba šiestich správ, ktoré stihne poslať počas návštevy záchoda, kým sa pôjde hodiť pod sprchu. Alebo neodpíšem, čím ju ešte viac zneistím. Odkedy som videl, ako v Matrice Trinity pripájala Nea do virtuálnej reality, nemôžem si pomôcť, ale vždy v tom vidím podobu. Tiež mi pošle elektronický signál a vynúti si moje pripojenie do jej sveta. A už ma má pod kontrolou. Prvé SMS sú ako rozhovor z riadiacej veže, kde si letový dispečer overuje, či ho pilot počuje, či ho vidí na radare, či vníma jeho pokyny. A potom ho dispečer posadí s celým tým obrovským lietadlom tam, kde sa mu zachce. Tak to majú rady aj ženy. Keď je to celé pod ich kontrolou. Tony hádok môžu vzniknúť iba pre jednu nevinnú otázku v telefóne: Kde si? A keďže som práve vo svojom svete, prvým reflexom je chuť dezinformovať alebo úplne otázku odmietnuť. Končí sa to, samozrejme, hádkou a deň

je potom od začiatku poznačený niečím negatívnym, čo si v podvedomí nesiem až po prvú vypitú kávu. Každý ďalší jej telefonát už situáciu len priostří. Preto sa odporúča odpovedať milo, humorne a so záujmom, ktorý je napriek všetkému úplne úprimný. Vtedy sa deň začína bez komplikácií. Vždy platí, že niečo za niečo, tak prečo by to neplatilo teraz. Beriem do rúk telefón a stláčam písmená rýchlosťou blížiacou sa k nepričetnosti. Pozície písmen viem dávno naspamäť a text vymyslím skôr, než stlačím tlačidlo ODPOVEDAŤ. Nemusím si dávať až tak záležať, ako keď píšem Alexovi, lebo mi nehrozí smeč priamo na rečové centrum. V komunikácii s priateľkou nejde o to, kto je humornejší a lepšie využije slovnú zásobu v rozmedzí 160 znakov. Pri nej si treba dať záležať skôr na tom, aby príliš kreatívna správa nesmerovala k nedorozumeniu a prechodu do stavu studenej vojny. Myšlienky sa formulujú jasne s cieľom vyjadriť účasť na jej vstávaní, naladiť ju dobre na všetko, čo ju v najbližších chvíľach postretne, a dať jej za pravdu, že sused je čistý idiot, lebo tak hlučne otvárať garáž znamená presne to.

Prsty vyťukali odpoveď. Je jasné, že treba absolvovať ďalšiu sériu, kým príde nová správa. Nedá sa počas jednej pripojiť, letový dispečer nemôže s istotou po prvej odpovedi začať pristávací manéver. Nedbalo si líham na lavičku, aby si Ksicht uvedomil, že jeho šanca opäť žije. Prechytím si niekoľkokrát žrdku činky, aby sa telo a mozog zosynchronizovali, a poslednýkrát v tento deň zodvihnem šesťkrát po sebe, ležiac na lavičke, túto váhu. Potom už začnem uberať. Ksicht opäť obišiel naprázdno. Modrý zadok sa medzitým presunul do inej časti miestnosti. Stal sa tak obeťou staršieho klasika, ktorý vie neskutočne trepať. Jeho humor by si ju aj kúpil, ale vrások na tvári je už priveľa. Predsa len, ona má sotva 24 a on dobrých 45. Jeho to neodrádza, čo je veľmi sympatické. Už viackrát mi život ukázal, že vytrvalým sa na-

koniec podarí dosiahnuť, čo si vezmú do hlavy. Ľudia sú vo všeobecnosti málo trpezliví. Na vine je asi doba, ktorú žijeme. Euro mení kurz každý deň, tak prečo by ho človek držal roky rovnaký. Ksicht sa medzičasom asi zbláznil. Posilnený tým, čo videl, líha si pod moju činku a ide to vyskúšať. Je zjavne dezinformovaný. Ostatní chlapi, čo sú na tom so silou zhruba ako ja, vyzerajú o dačo pevnejšie. Asi berú nejaké podpory, čo im zmohutňujú svalstvo, alebo sú proste ako by ich jedna mater mala a na obrovských prsiach tých odkojila. To trochu zmiatlo aj Ksicht a ide do toho s predstavou, že keď sa henten nezlomil, tak ja už vôbec nie. Ono v tom celom nejde ani tak o pevnosť telesnej schránky. Teda aj o to, ale iba sčasti. Tú silu má človek aj v mozgových bunkách. Ony nakoniec vydajú ten povel, že ruka nepovolí a odtlačí bremeno preč. Majú na svedomí veľa vecí, čo sa ťažko vysvetľujú. Ja sa to ani nesnažím nikomu vysvetliť. Ale Ksichtu to najlepšie vysvetlí tých pár kilogramov nad jeho možnosti. Teraz je čas, keď môj narcis vyženie ďalší puk a Ksicht prežije len vďaka všeobjímajúcej láske, ktorá do mňa vstúpila. Zložiť činku zo stojana, to už má za sebou. Teraz príde to, čo je neoddeliteľné od mladosti človeka. Totiž pustiť sa do niečoho s ilúziami, bez prípravy a bez predstavy konkrétnych následkov. Opäť veľmi nedbalo pristupujem k lavičke, aby Ksicht videl, že ma nevystresoval pohľadom, ktorý mu vystúpil až navrch čela. Nechám ho ešte zlomok sekundy trápiť sa, aby videl, že rešpektujem jeho pokus a že nie som úplne presvedčený o neúspechu, ktorý sa zdá úplne zjavný. Je môj. Dvíham závažie z jeho vysileného tela a v očiach mám pohľad Matky Terezy. Milujem toto divadlo. Takto to cítia samci. Ak jeden víťazí nad druhým, nikdy to nezneužíje, nikdy ho nedorazí. Naopak, ponúkne mu možnosť zachrániť sa. Mal som dlhé roky psa, vtedy som si to uvedomil. Suky sa bijú, pokým jedna z nich nezahynie. Psy si ukážu

rešpekt. A žijú ďalej oba. Samozrejme, ak jeden z nich nie je psychicky narušený. Ani Ksicht, ani ja zrejme nie sme. Ja som mu pomohol a on ma spontánne potľapkal po pleci a celý zadychčaný niekoľkokrát poďakoval. Viem, že jeho ego síce dostalo príučku, ale nebolo zranené. Viem aj to, že ho to bude trochu trápiť a čo najskôr mi bude chcieť dokázať, že to bola jednorazová indispozícia. Viem aj to, že potrvá roky, kým to dokáže. On ťahá v tejto hre za kratší koniec. On to všetko ešte nevie.

Medzitým sa modrý zadok odobral na stepper, kde nemôže nič pokaziť, keďže priamo za ním je obrovské zrkadlo. Publikum môže sledovať celý tento tmavovlasý zázrak z oboch strán, a to dokonca v pohybe, ktorý ako lunárny kalendár ukáže všetky fázy modrého zadku. Boky sa pozvoľna začínajú dostávať do obrátok, zadok sa vlní v rytme rýchlej chôdze hore schodmi. Divadlo sa začína. Sedacie svaly spúšťajú koncert pre desať mužských očí. Málakedy sa nás tu nzbiera viac. Ale aj to je dosť na to, aby modrý zadok vystúpil do svetla reflektorov. Fantázia začína pracovať naplno. Pot stekajúci medzi dvoma polkami sa stráca niekde na ceste, takže modrý zadok napriek vysokému tempu nestráca na dôstojnosti. Chlapi predlžujú pauzy medzi jednotlivými sériami a skracujú série samotné. Tí skúsenejší obdivujú ženskú anatómiu cez jedno až dve zrkadlá. Ksicht čumí priamo a s pootvorenými ústami, všetkým je jasné, že je tu nový. Po chvíli sa vlnenie modrého zadku každému premieta na sietnici s takou pravidelnosťou, že chlapi sa opäť sústreďujú na svoje cvičenie. Iba občas zdvihnú zrak tým smerom, aby sa uistili, že rytmus je stále rovnaký.

Týpek s trénerom už obletel celú miestnosť ako šarlach cigánsku osadu a fakt ma zaujíma, čo mu ešte tréner naordnuje, lebo to už môže byť jedine dvanásťminútový beh po strope. Všetko ostatné už odcvičili. Aj tréner toho má vidi-

telne plné trenky a radšej by klavíroval do modrého zadku nejaké nezmysly o zdravej výžive, aby sa nakoniec dostali k téme tango nohavičiek. Je čas docvičiť a ísť urobiť niečo naozaj telu lahodiace. Totiž, aj keď tunajšia sprcha nevyzerá ako tá, čo mal Onassis na svojej jachte, človeka dokáže po cvičení naozaj dostať do rovnováhy. Potom už len posledný pohľad na modrý zadok, pozdrav každému, a modrému zadku aj so žmurknutím. Má to rada. Je ešte mladá a tvári sa tak nevinne, akoby jej to žmurknutie strhlo celé šatstvo z tela a stála tu nahá, spotená a prekrvená od stojacich bradaviek až po vrchol podbruška. My štamgasti však vieme, že jej lono už odkrivilo veľa chlapeckých mozgov. Keďže sa nechcem postaviť do radu na titul NAIVNÝ IDIOT, tak radšej kráčam smerom von, na vzduch, kde ma už čaká odpočínutá Honda Legend, moja raketa. Môj narcis dostáva potravu. Silný chlapec nasadá do silného auta. Baby, držte si nohavičky!

Na káve ma ako vždy čaká pár prispatých mozgov. Margotku už počuť na celý lokál. Jej erotický hlas, obohatený uránom, počuť všade. Je veselá ako vždy a láka pohľady okolosediacich chlapov, ktorým je z princípu blbé nehladiet jej do výstrihu. Je však úplne iná ako modrý zadok. Ona nie je neustále na love. Loví iba občas, keď sa v spoločnosti objaví človek plný éterickosti a zároveň mužnosti. Vtedy to poznám. Vtedy ju niečo zasiahne priamo do mozgového centra, ktoré riadi ľudskú prítomnosť, a ona sedí, slová z nej nevychádzajú, iba gúľa očami a nevie zakryť svoje „som v prdeli“. Ale dnes sa nedeje nič také, dnes klasicky „vyfajčíme pár káv a zapijeme to cigaretou“.

„Ticho, už je tu!“ vraví sused. Sadám si medzi tváre, čakajúce, ako zareagujem, či začnem hrať ich hru. Inú neviem, tak hrám. Medzitým už letí čašníčka a znova sa ma opýta, čo si dám, hoci to musím mať už napísané aj v zdravotnej karte. Vždy je to presko bez mlieka a ľadový čaj, výnimkou sú dni,

keď tie čaje beriem naraz štyri. To už všetci vedia, že som predošlý večer zasa zabíjal premnožené mozgové bunky. Zabíjam ich kúpeľom v rôznych kombináciách alkoholu. Teraz fičím na Jägermeisteri. Väčšinou ho pijem ako vodu a on ma za odmenu ľúbi tak veľmi, že si to vôbec nepamätám.

„Kde máš kamošku?“ pýta sa sused. „Dnes sa na to vykašlal, decko mu sralo celú noc, či čo. Proste mal problémov plnú misu. Také dačo splietal.“ Samozrejme si také veci nepamätám, lebo po negatívnej odpovedi na moje otázky ma už dôvody nezaujímajú. Ľudia sa priveľmi venujú vysvetľovaniu, pritom dôležitý je len fakt. Dnes nejdem. Veď mne je to aj tak jedno. Je jedno, či nejde preto, že mu besnota vykántrila akvárium, alebo sa polial benzínom a zhorel mu človek do pol pása. Ak potrebuje moju pomoc, ozve sa. Nešiel dnes, pôjde inokedy. Aj tak sa len vzájomne stimulujeme. Nemáme trénera, tak sa hodí nejaký podobný blbec, s ktorým sa človek teší na kecy pri káve.

„To som vám spomínal, ako ma zastavili policajti?“ ozval sa Kristián. Má dve deti, ktoré vozí do školy, takže to bude niečo z tej platne. „Proste ma zastavili. Išiel som asi stovkou cez dedinu a deti nepripútané vzadu. Hrozne sa zľakli, majú rešpekt pred uniformou. Jediné, čo ma zachránilo, bolo, že Ľuboško spustil nadpozemské ručanie. Úplné záchvaty revu. Báľ sa totiž, že ma policajt odvedie v putách a ony skončia v decáku. Policajt pôvodne ignoroval fakt, že v okolí tridsiatich metrov sa ohýbali stromy od toho ručania, a chcel ma klasicky doviesť otázkami k vytúženej pokute. Ale zrejme aj jeho prah bolesti mal do toho čo povedať, lebo mi len posunkovou rečou naznačil, aby som si pripútal svoje milé deti, a poslal ma do čerta. Hrozne mi odľahlo a na chvíľu som zahorel láskou k svojim deťom. Problém sa však volal – nevypúšťaj leva z kletky, lebo ho už dnu nedostaneš. Ľubškovi zrejme preplo, lebo sme ho nevedeli zastaviť. Čím viac

som ho chlácholil, tým viac ručal. Tak som to odstavil pri autobusovej zastávke. Mladá vyskočila von, zrejme jej už nedržali ani zvierače moču od tých vibrácií, a ja som vytiahol aj Luboška. Nebudem to naťahovať. Skončili sme v nemocnici, kde som vygrcal 80 eur za nejaké zahraničné lieky, ktoré spravia z tyranosaura vínnu mušku. Ale to bol potom božský pokoj. Luboško bol dva dni mimo.“

Po zvyšok kávy som už len počúval sexuálne narážky na Margotkine prsia. Raz nám totiž prezradila, že má jednu umeleckú fotku, kde stojí nahá a dľaňami si zakrýva poprsie. Keď tú fotku ukázala svojmu strýkovi, ten sa len usmial a zhrozene jej povedal: „Margotka moja, aké ty máš obrovské ruky.“ Jediná vec, za ktorú človek platí do konca života, je intímny príbeh z vlastného života prezradený partii na káve. Raz sa dozvie, kde treba rúbať, a zakaždým rúbe, koľko sa len dá.

SMS.

„Daj šéfovi heslo do počítača a upaľuj sem, kým ti pekne hovorím. Ja som si už vyžobral dovolenku, šéfke som nedal najmenšiu šancu.“

Alex sedí u Eda. Pôžitkársky fajčí svoje lacné cigaretky, krátkymi prstami prevracia stránky bulvárneho denníka a vyberá pikantérie, ktoré mi potom povie ako veľkú senzáciu. Vie, že nesklamem a prídem. Ja to viem tiež. Vôbec sa mi nechce riešiť, ako odísť z práce. Ako vysvetliť frajerke, že sedím už o desiatej na pive. Ako zrušiť stretnutia, ktoré mám naplánované v kalendári. Ale všetko ostatné sa mi nechce ešte viac.

Najviac práce bude s organizáciou dopravy môjho auta pred dom, lebo ráno ho predsa budem potrebovať, ako inak sa dostanem do práce. Ale na Margotku sa dá v tomto spoľahnúť. Jedinou nevýhodou je, že tak sa moje úmysly prezradia a ráno na káve budem témou číslo jeden. Najmä moje kruhy pod očami a neutíchajúci smäd po ľadovom čaji.

Volám Margotke: „Margotka, ty si už veľké dievča, tebe to môžem povedať. V živote každého chlapa sú okamihy, keď sa ty radšej nič nepýtaj, vezmi moje auto a ráno ma vyzdvihni pred domom.“ Smiech. Potom pár kontrolných otázok, varovanie, aby som neskončil v hoteli s čašníčkou ako minule a aby som dal v každom prípade vedieť, ak náhodou niečo neskončí tak, ako sme očakávali. Vie, prečo tieto vety omieľa zakaždým. Vždy sa totiž niečo zmení, keďže žiaden plán neexistuje. Nasadneme na vlak zvaný fantázia, nikto nevie, kde skončíme. Tak to väčšinou býva. Alkohol sa ani nespýta, či sme pripútaní, a v priebehu niekoľkých pohárikov nás vyloží na obežnú dráhu. A tam sa to celé zomelie.

Medzitým dostávam od Alexa výhražné esemesky, že ak ho tam nechám ešte desať minút samého, tak na mňa pošle rakovinu prostaty a kadejaké iné svinstvá. Snaží sa ma zakaždým dostať pod tlak, i keď vie, že vystresovaný som bol naposledy na pionierskom sľube, keď som si zabudol doma červenú šatku.

Veci v práci som zariadil tak, aby si jedni mysleli, že poraďujem s druhými, a to isté si myslia tí druhí. Nie je to jednoduché. Ale večer strávený s Alexom za to rozhodne stojí. Aspoň teraz si to tak nahováram.

A je tu posledná úloha. Najťažšia. Diplomatically vysvetliť priateľke, že je v súlade s celosvetovým priemerom sedieť od desiatej na pive v pracovný deň. Keďže ide o osobu ženského pohlavia, nadpriemerne inteligentnú, so zmyslom pre poriadok a s pudom sebazáchovy, je to skutočne výzva. Skúsím najprv esemeskou načrtnúť dimenziu, v ktorej sa bude pohybovať náš následný rozhovor. „Tučko, sú na mňa vyvíjané isté tlaky z rôznych kruhov, aby som zavítal k Edovi. Problém je, že hneď teraz. Čo si o tom myslíš? ☺“ Moje oči uprene hľadia na displej mobilu a skôr než narátam do desať, budem musieť prijať hovor.

„Kubko, ja som si myslela, že keď sme neboli spolu cez víkend, tak pôjdeme dnes trebárs na večeru. Zasa ma chceš nechať čumieť doma do stien?“

„Neboj sa, vypijeme pár pív a o desiatej som doma. Preto začíname tak skoro, lebo chceme skoro skončiť.“ Túto informáciu by aj mentálne zaostalý orangutan vyhodnotil minimálne ako veľmi nepravdepodobnú. Ale ide o to, že nech by som čokoľvek povedal, už nezažením sklamanie, ktoré som spôsobil. Preto je menej dôležité venovať sa obsahu informácie ako jej prednesu. V hlase mi znie presvedčenie, ktoré je pevnejšie ako základy Spišského hradu. V tomto momente naozaj verím tomu, že prídem domov pomerne skoro. Bohužiaľ, len ja.

„Kubo, Kubo! V poslednom čase mám pocit, že sa mi vyhýbaš. Dávaj si na seba pozor, aby si si týmito excesmi neprirodil niečo veľmi nepríjemné.“ Myslí zrejme stratu práce, nádory na mozgu, prípadne znemožnenie sa pred okolím. Stávajú sa asi aj také prípady. Ale u Eda sa predsa nikdy nič zlé nemôže stať.

Taxikár je zhovorčivý. Rozpráva mi niečo o autách. Je to veľmi nudné, lebo si bez záujmu píšem esemesky s Alexom. Mimovoľne počujem, ako medzitým prešiel na tému svojich nízkyh zárobkov, a paralelne kritizuje pána v klobúku, ktorý pred nami dosahuje nové rekordy v pomalosti na svojej zánovnej Lade 1600. Všetko v normále. Pokým mi nerozpráva o politike, nehrozí, že vystúpim za jazdy.

Vojst' k Edovi je ako ísť si prevziať Oscara. Keď stláčam kľučku, mám jemné napätie v žalúdku. Prechádzam okolo pultu, zdravím personál a mierim k nášmu stolu. Je tam. Aj stôl, aj Alex. Napätie opadá, s úsmevom si sadám oproti Alexovi a Karol mi už podáva prvé pivo, môjho vytúženého Oscara. Zaslúžim si ho. Mal by som zaň poďakovať mojej asistentke, Margotke, mojej priateľke a azda aj taxikárovi.

„Kde si bol tak dlho? Čo nevieš vybaviť takú základnú vec, ako prísť k Edovi načas? Ako môžeš riadiť 40 ľudí, keď to musí byť chaos ako v Pekingu na kruhovom objazde.“

„Veď nikto nepovedal, že nie je. A už ma netráp mojimi pseudoprobémami. Radšej mi povedz, kto ešte dnes príde.“

Palec prišiel, až keď sme mali už po päť pív. To je vlastne to najlepšie, čo mohol urobiť. Každé ďalšie pivo už totiž bude okorenené jeho cirkulárovým hlasom. Hučí na celú krčmu. Bohužiaľ, aj obsahová stránka jeho monológu ďaleko zaostáva za priemernou krčmovou debatou. Ale taký je Palec. Teoretik, ktorý má na všetko svoj objektívny názor a, žiaľbohu, nenechá si ho pre seba. S narastajúcim promile narastá aj náš údiv, čomu všetkému Palec nedokáže prísť na koreň. Dozvedáme sa, že autobusovú dopravu by dokázal zorganizovať tak, že by sa čakalo maximálne minútu, a aj to by ešte zrejme vedel minimalizovať. Vzápätí dohodne jarnú brigádu na Lehote, pričom sa sám ponúka, že vybetónuje nový dvojmetrovy múr okolo celej chaty. Nikto nepochybuje o tom, že to naozaj urobí. Ale nepodliehame panike, lebo gril, ktorý sľuboval pred dvomi rokmi, zváral asi 18 mesiacov. Výsledok bol taký ako všetko, do čoho sa Palec pustí. To nič, že nikto z nás neplánuje uloviť bizóna, Palec gril je pripravený aj na túto alternatívu. Niečo také veľké sme nečakali. Prasa na tom grile vyzeralo ako veverička nastoknutá na penise dvojmetrového Afroameričana. „Idem!“ povedal Palec a začal sa zberať na odchod. Aj odchod trvá v jeho prípade dlhšie, ako je bežné, preto sa mu snažíme s ním pomôcť. Nikto ho neprehovára, aby zostal. Podávame mu zo stola cigarety, zapaľovač, peňaženku. Stále niečo vraví, snaží sa dokončiť predošlé myšlienky, a tým začína zase nové. Má už dosť nakúpené. Jeho hlučné lúčenie sa pomaly končí. Ešte posledný pohľad na stôl, kontrolujúci, či naozaj všetko svoje stihol vziať, a Palec sa vytráca dvermi. Božský pokoj. Alex